

Discurs de l'alcalde Jordi Solé amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya de l'any 2009

Regidors i regidores
Amigues i amics

Cada Onze de setembre, cada Diada Nacional de Catalunya, és un dia especial, sobretot per a qui s'estima el país i la seva llibertat. L'Onze és el punt de trobada, festiu i reivindicatiu alhora, de l'expressió d'un sentiment col·lectiu, el de la catalanitat, el sentiment de pertinença a una comunitat nacional i a una identitat que ens fa singulars entre els pobles del món. És el punt de trobada de tot allò que ha estat, és i volem que sigui el nostre país. Però hi ha esdeveniments recents que han fet d'aquesta Diada una ocasió encara una mica més especial. Són esdeveniments que demostren que aquest país té ganes de defensar de manera desacomplexada el dret a escollir el seu futur, i que les posicions són cada vegada més clares i més nítides.

Aquests dies hem vist com, quan fa trenta anys de la reinstauració de la democràcia, l'Estat espanyol defensa a través d'un jutge falangista que aquí encara hi ha coses sobres les quals no se'n pot opinar col·lectivament, ni que sigui de manera democràtica i civilitzada, que és la nostra manera de fer les coses. L'Estat espanyol, als ajuntaments, que som institucions plenament legítimes i democràtiques, ens lliga de mans i peus prohibint-nos que col·laborem materialment o políticament en l'organització de consultes ciutadanes sobre una qüestió important com és el futur del nostre país. L'Estat espanyol té por de l'opinió que lliurement pugui expressar un poble del Maresme i en canvi, en nom de la llibertat d'expressió, permet la concentració d'un grupuscle de radicals contraris a la democràcia i la llibertat. Tot plegat és extremament ridícul i deixa en evidència dues coses: la feblesa dels fonaments democràtics d'aquest estat i la feblesa dels arguments d'aquells que, després de tot, encara ens volen fer creure que és possible reformar Espanya per a que ens accepti tal i com som.

Tots els demòcrates –també els partidaris de la unitat d'Espanya- haurien d'estar d'acord en que aquesta actitud és profundament incoherent amb els principis fonamentals de democràcia i llibertat d'expressió. En canvi, no deixa de ser una actitud coherent amb un estat que està a la cua d'Europa en educació, en competitivitat i en oportunitats laborals. Amb un estat que encara té veritables problemes per revisar el seu passat o per acceptar la seva plurinacionalitat com un fet real i fins i tot positiu. Amb un estat amb un tribunal constitucional que, després de tres anys, encara s'està rumiant si accepta o no la voluntat d'aquest poble expressada en un referèndum que, aquell sí, era plenament legal. Amb un estat que ha modernitzat infraestructures i institucions però que s'ha oblidat de les mentalitats. En un estat així, que la llibertat encara continui fent por, tot i esser una greu anomalia, no deixa de sorprendre.

Ens havien dit que sense violència es podia parlar de tot, i hi estàvem d'acord. Però ara ens diuen – tots, els d'esquerres, els de dretes i els del centre, que d'això n'han fet una política d'estat- que el dret a decidir no hi cap a la constitució espanyola i donen la qüestió per resolta. I no hi cabrà mai, aquest dret. Perquè, dins de l'Estat espanyol, sempre serem minoria, i una minoria, per pura aritmètica, no podrà canviar mai la constitució. Tenim, doncs, un problema. Però alguns es pensen que el fet de no deixar parlar lliurement d'un problema, fa que automàticament aquest problema desaparegui. Miren cap a un altre cantó i tema solucionat. Però res més lluny de la realitat. Repeteixo: aquest país és viu, té ganes d'anar amb el cap ben alt, es mou, sovint amb més reflexes que les institucions, i les posicions dels uns i dels altres –per més que s'intentin disfressar- queden cada cop més clares. O s'està a favor de la llibertat, o s'hi està en contra. No hi ha camí del mig.

Certament que el nostre país viu una situació de crisi econòmica i social preocupant. L'economia, i les economies familiars, trontollen com feia temps que no es veia. També al nostre poble. El model econòmic requereix reajustaments abans no torni a generar prosperitat i mentre això no arribi els embats de la crisi es faran sentir de manera crítica. Certament, també, l'acció política i institucional ha d'estar concentrada en sortir d'aquest forat el més aviat possible. Però la reivindicació dels drets nacionals ha de ser una reivindicació constant, feta des del seny però també amb tota fermesa i dignitat. No per reclamar en aquests moments el dret a dur a terme una consulta popular deixarem de cop de pensar en la crisi i les possibles sortides. Som capaços de treballar per les dues coses a l'hora.

Davant del nostre fet nacional i de les nostres reivindicacions, l'Estat espanyol només ens ofereix l'autonomia com a resposta. Però l'autonomia és insuficient per donar resposta satisfactòria als reptes del nostre país. Ja no es tracta només de posar sobre la taula greuges i drets històrics. No es tracta només de remarcar les diferències culturals i la consciència col·lectiva.

Es tracta de voler el millor pel país i la gent, o per la gent i el país; es tracta del benestar i del progrés, de la solidaritat i la competitivitat, d'una societat millor i més cohesionada, més culte i més avançada; es tracta de decidir amb llibertat, sense subordinacions ni coaccions, com fem el país que volem. I això, en una democràcia, ha de ser possible. I si no és possible, és que això és una democràcia de fireta.

Aquest Consistori, en més d'una ocasió, s'ha mostrat favorable al dret a decidir. Ens comprometem doncs a treballar per a que aquest dret pugui ser efectiu amb tota normalitat. És una manera més de treballar pel país que anhelem i que, abans que nosaltres, ja havien anhelat molts altres lluitadors i partidaris de la llibertat.

Visca Catalunya lliure.

**Ajuntament de
Caldes de Montbui**

Jordi Solé i Ferrando
Alcalde de Caldes de Montbui

Plaça de la Font del Lleó, 11
Tel. 93 865 56 56
Fax 93 865 56 57
www.caldesdemontbui.cat
08140 Caldes de Montbui